

'சூல்' உரைக்கும் சூழலியல் மாற்றங்கள்

ம. சுஜாதா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, சர் தியாகராயர் கல்லூரி, சென்னை-600021, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Ecological Changes to the Novel 'Sool' (Ovule)

M. Sujatha a, *

^a Department of Tamil, Sir Theagaraya College, Chennai-600021, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

samsuj3021@gmail.com

Received: 11-04-2021

Revised: 03-05-2022

Accepted: 11-05-2022

Published: 16-07-2022

ABSTRACT

The impact of 'Ecology' is so great that all scientific fields in the world cannot go beyond the single word 'ecology'. Various writers in the field of literature are also trying to take forward ecological ideas. Cho. Dharman, is also one of them. The purpose of this article is to review the ecological ideas and ecological changes presented in his novel "Sool." Even though this novel has presented various social changes such as changes in agriculture over a century, the change from the barter system to money exchange, the change of the regime of Palayakkarar (the holder of a territory), land tenure systems during the British rule, panchayat organisation systems, and village life dissolving in the city, it can be felt that the record of ecological changes during this period is predominant in this novel. In this way, the ecological changes recorded in 'Sool' and the impact these changes have had on people's lives are the main subjects of this article. The novel highlights the dangers of depleting not only land and water resources but also human resources due to anti-nature activities. In this way, this article reviews this novel with an "ecological" approach, which highlights the awareness of tillage, hydrological management, and biological pluralism possessed by the village people with traditional experience and knowledge.

Keywords: Sool, Ecology, Village People, Palayakkarar, Cho. Dharman

முன்னுரை

வரலாற்றுப் புத்தகங்கள் ஆட்சி, அதிகார மாற்றங்களைப் பதிவு செய்வதோடு தம் எல்லைகளைச் சுருக்கிக் கொள்கின்றன. சமூகஅமைப்பில் நிகழும் மாற்றங்களையும் அம்மாற்றங்கள் மக்கள் தொகுதியினரின் வாழ்வியலில் ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களையும் பதிவு செய்வதில் இலக்கியங்களே முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. அவ்வகையில் சோ. தர்மனின் 'சூல்' புதினம் கிராமப்புற மக்களின் ஒரு நூற்றாண்டு கால வாழ்வியல் மாற்றங்களைப் புனைவியலுக்குரிய அழகியலோடு தரும் அதே சூழலில் அதன் மெய்மைத் தன்மை குலையாத நிலையோடும் தருகின்றது.

ஒரு நூற்றாண்டு காலத்தில் வேளாண்மையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள், பண்டமாற்று முறையிலிருந்து பண்பரிவர்த்தனைக்குமாறுதல், பாளையக்காரர்களின் ஆட்சி மாற்றம், ஆங்கிலேயர் ஆட்சி காலத்தில் ஏற்பட்ட நிலவுடைமை முறைகள், ஊராட்சி அமைப்பு முறைகள், நகர மயமாதலில் கரைந்துபோகும் கிராம வாழ்வியல் எனப் பல்வேறு சமூக மாற்றங்களை இப்புதினம் முன்வைத்தபோதும், இக்கால கட்டத்தில் ஏற்பட்ட சூழலியல் மாற்றங்களின் பதிவே இப்புதினத்தில் மேலோங்கி இருப்பதை உணரமுடிகின்றது. அவ்வகையில் 'சூல்' புதினத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள

சூழலியல் மாற்றங்களும் அம்மாற்றங்கள் மக்கள் வாழ்வில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களும் இக்கட்டுரையின் மையப் பொருளாகின்றது.

தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் உள்ள 'உருளைக்குடி' என்ற கிராமத்தைச் சுற்றி கதைக்களம் பின்னப்பட்டபோதும் இதில் வரும் கதை நிகழ்வுகள், சமூக மாற்றங்கள் யாவும் தமிழ்நாட்டில் உள்ள கிராமங்களின் பொதுவான பிம்பத்தையே பறைசாற்றுகின்றன.

சூழலியலும் உழவாண்மையும்

'ஒரு சமுதாயம் நிலத்தை எப்படிப் பயன்படுத்துகிறது என்பதைப் பொறுத்தே அதன் எதிர்காலம் அமையும்' என்பார் ஷூமாஸர் (Shoomasar & Yusufraja 2011). தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை வேளாண்மை என்பதை ஒரு தொழிற்களமாக மட்டும் பார்க்காமல் வாழ்வியல் முறையாகவே எண்ணி வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

தமிழ்நாட்டில் விவசாயிகள் கொண்டிருந்த சூழலியல் சார்ந்த அறிவே அவர்கள் வேளாண் களத்தில் சிறப்புற திகழ்ந்ததற்கான ஆற்றலைத் தந்திருக்கின்றது. முன்னோர்களிடம் இருந்து பெற்ற அனுபவ அறிவோடு இயற்கையைப் படிக்கும் அறிவையும் அவர்கள் பெற்றிருந்தனர். அந்த நுண்ணறிவே இத்தனை ஆண்டுகள் கடந்தும் இந்தியாவை ஒரு விவசாய நாடாகவும்பொன்கொழிக்கும் நிலமாகவும்வைத்துள்ளது எனலாம். இத்தகைய நுண்ணறிவு விஞ்ஞான அறிவுக்குச் சற்றும் குறைந்ததல்ல என்கிறார் சோ. தர்மன் (Dharman, 2016).

இது மாதிரியான நுண்ணறிவு நமது தமிழ்நாட்டு விவசாயிகளிடம் ஏராளமாக இருப்பதை நான் அறிந்தபோது மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன். இயற்கை சொல்லும் சேதிகள், பறவைகள், மிருகங்களின் சமிக்கைகள் எல்லாவற்றையும் அனுபவப் பூர்வமாக உணர்ந்த சம்சாரிகள் அனைவரும் விஞ்ஞானிகளே என்கிறார் (Dharman, 2016). இதனை மெய்ப்பிக்கும் விதமாக விவசாய மக்களின் சூழலியல்சார் அறிவைப் பல்வேறு இடங்களிலும் பதிவு செய்கிறார். கிராமத்தில் 'நாமக்கோழி' என்ற பறவையின் வரவு மழை வருவதற்கான அறிகுறி என்று கிராம மக்கள் நம்புகின்றனர்.

நாமக்கோழியின் வரவு என்பது ஒரு பறவையின் வரவு மட்டுமல்ல கிராமத்தின் செழிப்பையும், அவ்வருடவெள்ளாமைமையின் உத்திரவாதத்தையும் மழை அதிகரிப்பையும் நீர் நிலைகளின் நிரம்பலையும் உறுதிசெய்து கிராம மக்களின் சந்தோஷத்தையும் குதூகலத்தையும் கொண்டு சேர்க்கும் வரவாகும் என்கிறார் (Dharman, 2016). மரங்கள் யாவும் கோடையில் மட்டுமே தளிர்ப்பதற்கான காரணத்தைச் சேவுகள் எனும் பாத்திரம் கேட்க, அதற்கு முத்துவீரன், வெய்யலுக்குதானல நெழலு வேணும். கோடையில்தான் வெய்யில் அடிக்கும்? என்கிறார் (Dharman, 2016). அதுமட்டுமன்றி கோடையின் வெப்பத்தைத் தாங்க வேற்கும் என்பதற்காகவே மாம்பழம், பலாப்பழம், பதனி, நுங்கு போன்ற நீர் சம்பந்தப்பட்டபழங்கள் கோடையில் பழுப்பதாகக் கூறுகிறார். இயற்கையின் சமநிலைத் தன்மையை விவசாயிகள் அறிந்திருந்தது புலப்படுத்தப்படுகிறது.

குழாய்ப் பாசனம், கிணற்றுப் பாசனம் என எதுவும் இல்லாத காலத்தில் மழைநீரை மட்டுமே கண்மாய்களில்சேமித்து விவசாயத்தை மேற்கொண்ட மக்களின் மதிநுட்பம் நம்மை வியக்கச்செய்கிறது. கண்மாய்களும் ஊருணிகளும் தெப்பங்களும் நீராலிகளும் கோடையில் குடி மராமத்து செய்யப்பட்டு விவசாயத்திற்கு மழைநீர் சேமிக்கப்படுகிறது. கண்மாயில் குடிமராமத்து நடக்கும் வேளையில் கண்மாய்க்கரை மூடப்பட்டு மக்கள் குப்பையடிப்புக்குத் தயாராகின்றனர்.

கரம்பை மண் அடித்து, குப்பை குமி சிதறி, கண்மாய்க்கரை வழி மூடிவிட்டால் விதைப்புக்குத் தயார்படுத்துகிற வேலை ஆரம்பமாகிவிடும். நாலுபேர் கூடிவிட்டால் வேறுபேச்சே கிடையாது. நெல் நாற்று பரவுவது, கரும்பு நடுவது, வாழைக்கு வரப்பு கட்டுவது, வெற்றிலைக் கொடிக்காலை அழித்து அகத்தி வரிச்சிகளைத் தூர் தோண்டி எடுப்பது போன்ற வேலைகள் பற்றிய பேச்சே இருக்கும் காலநிலை மாற்றத்திற்கேற்ப வேளாண்மைப் பணிகளை மேற்கொள்ளும் அம்மக்களின் உழவாண்மை சுட்டப்படுகிறது (Dharman, 2020).

நீர்மேலாண்மையின் சீர்மை

தமிழக விவசாயிகள் நீர்மேலாண்மையில் சிறந்திருந்ததைக் கிராமங்களில் உள்ள நீர்நிலைகளின் பெருக்கத்தை வைத்தே நம்மால் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

ஏரி, குளங்கள் அமைப்பதில் நம் முன்னோர்களுக்கு இருந்த திறமையும் தேர்ச்சியும் முற்றுமாக அழிக்கப்பட்டுவிடவில்லை. நமது கோவில் வளாகங்களில் உள்ள குளங்களைப் பார்த்தால் இது புரியும். ஏரி, குளங்கள் அமைப்பதில்தான் என்றில்லை. ஆறுகளின் குறுக்கே அணை எழுப்புவதிலும் நம் முன்னோர்கள் நிபுணர்கள்தான் என்பார் நம்மாழ்வார் அவர்கள். 'சூல்' புதினத்தில் விவசாயிகள் கண்மாய்களைப் பராமரித்து வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்தும் தொழில்நுட்பத்தைப் பார்க்கும்போது நம்மாழ்வார் கூற்றின் உண்மைத் தன்மை நமக்குப் புலப்படும் (Nammalvar, 2019).

மழைநீரைக் கண்மாயில் சேமித்து அதனைப் பாதுகாக்கவும், அனைத்து விவசாயிகளின் காணிக்கும் சரியான அளவில் நீரைத் திறந்துவிடவும் நீர்ப்பாய்ச்சிகளை ஊர்மக்கள் சேர்ந்து நியமிக்கின்றனர். இந்நீர்ப்பாய்ச்சி வேலை செய்பவர்கள் பரம்பரைப் பரம்பரையாகப் பணியாற்றுவதால் கண்மாயின் சூட்சுமங்களை அறிந்தவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். இவர்கள் மடைகளைப் பராமரிப்பதால் மடைக்குடும்பன் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். கண்மாயிகளின் கரையைப் பலப்படுத்துதல், கண்மாய் மராமத்து, கண்மாய் நீர்பாதுகாப்பு போன்ற பணிகளில் இவர்களின் பங்களிப்பு இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது. கண்மாய்க்கரையில் ஏதேனும் ஒரு இடத்தில் பலமிழப்பு ஏற்பட்டால் அதனை உடனே கண்டறிந்து சரி செய்யவும் இவர்கள் பயன்பட்டனர். எவ்வித அறிவியல் கருவிகளோ, உபகரண கண்காணிப்பு முறைகளோஇல்லாத அக்காலகட்டத்தில் இயற்கை அறிவையும், இயற்கை அரணையும் கொண்டே கிராம மக்கள் கண்மையைப் பாதுகாத்த முறையைப் புதினம் சுட்டுகிறது.

கரையெங்கும் நிறைந்து வரிசை வரிசையாய் நிற்கும் வளர்ந்த பனைகளின் கூட்டம். பனைமரங்களின் சல்லடை போன்ற சல்லி வேர்களும் கண்மாய்க்கரையைத் தாங்கி நிற்கும் தடுப்பரண்கள். அவ்வளவு பெரிய கண்மாயில் மூன்றே மூன்று பாதைகள் வழி மட்டுமே தரையிலிருந்து கரைமேல் ஏறி கண்மாய்க்குள் இறங்க முடியும். கரைகளில் மற்ற இடங்களில் கால் வைக்க முடியாதபடி கரையைப் பாதுகாக்கும் பல்வேறு வகை புதர்ச்செடிகள். சில இடங்களில் திருகு கள்ளிகளும் இன்னும் சில இடங்களில் சப்பாத்திக் கள்ளிக் கூட்டங்களும், கரைக்கு அரணாய் நிற்கும் வேலிகள் (Dharman, 2020).

அறிவியல் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றத்தை அறிந்திராத கால கட்டத்தில் மக்களின் அறம் சார்ந்த அறிவும், இயற்கை சார்ந்த அறிவும் இணைந்து மிகச் சிறந்த நீர்மேலாண்மையைக் கையற வைத்தது. ஆனால் அறிவியல் முன்னேற்றம் என்றபெயரில் பல்வேறு மின்பாசனமுறைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின் கண்மாய்கள் மெல்ல மெல்ல அழிந்துபோகத் துவங்கியதைப் புதினத்தின் இறுதிப்பகுதியில் ஆசிரியர் கூறுகிறார். இயற்கையை விட்டு மெல்ல மெல்ல மனிதர்கள் விலகும்போது பாரம்பரிய நீர்மேலாண்மையும் அவர்களிடம் இருந்து விலகிப்போகிறது. ஊர்மக்களே ஒன்றாக இணைந்து பாதுகாத்தபோது செழிப்பாக இருந்த கண்மாய் படித்த அதிகாரிகளின் பராமரிப்பிற்கு வந்தபோது நசிந்து போவதைப் புதினம் பதிவு செய்கிறது.

அதிகாரிகளுக்கு என்ன தெரியும்? வாய்க்கா தெரியுமா, வரப்பு தெரியுமா. கண்மா பெருகுனா எண்ண பெருகாட்டா என்ன, மாசம் ஒன்னாந்தேதி டான்னு சம்பளம் (Dharman, 2020)

அரசாங்கம் கொடுத்த வேலிக் கருவேல முள்செடி கரையை அடைத்துக்கொண்டு பாதை முழுதும் அடைந்திருந்தது.

வருஷா வருஷம் மராமத்து பாக்காததால் செடி கொடி மூடிருச்சு. கண்மாய்க்குத் தண்ணி வார ஓடைய பூராததையும் அடச்சிருச்சு என்னைக்கு நீர்ப்பாய்ச்சி வெலகி இருந்த சின்னாப்பயகிட்ட கண்மாய் போச்சோ அன்னைக்கே சோலி முடிஞ்சது" (Dharman, 2020)

கிராமங்கள் குறித்த சூழலியல் அறிவு இல்லாத அரசு அதிகாரிகளை, பணியாளர்களை நியமித்ததும், கருவேல முள் மரங்களைக்கொண்டுவந்த அரசின் தவறான திட்டங்களும், கிராமங்களில் இருந்த நீர்நிலைகள் அழிவதற்குப் பெரும் காரணங்களானதைப் புதினம் சுட்டுகிறது.

பல்லுயிர்ச் சூழலின் அழிவு

தமிழகத்தில் வேளாண்மை செய்பவர்கள் மட்டுமல்லாத பிற மக்களும் பல்லுயிர்ச் சூழல் சமன்மையை உணர்ந்தவர்களாகவும் அதனைப் போற்றுபவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். இறைவன் படைத்த அனைத்து உயிர்களுக்கும் இவ்வுலகில் இடம் உண்டு என்ற அறச்சிந்தனை அம்மக்களின் பண்பாட்டோடு இணைந்து வந்துள்ளது. உயிரியல் பன்மயத்தைப் பாதுகாப்பதன் மூலம் மண்ணின் வளமும், மனிதரின் வளமும் மேலோங்கும் சூட்சுமத்தை அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். பறவைகளும் காட்டு விலங்குகளும், பாம்பு போன்ற ஊர்வனங்களும் கடவுள் அவதாரம் எடுத்ததன் காரணமும் இதுதான்.

அறியாத மனிதர்க்குச் சோறிடுவதை வாழ்க்கை அறமாகச் செய்து வந்ததைப்போலவே பறவைகளுக்கு உணவளிப்பதையும் அறமாகக் கொண்டிருந்த உருளைக்குடி மக்களின் பழக்கத்தைப் புதினத்தில் காணமுடிகிறது. அவ்வூரில் உள்ள மொட்டைப் பாறையில் தானியங்களைக் காயவைக்கும் மக்கள் அத்தானியங்களைக் கொத்தவரும் பறவைகளை விரட்டாமல் விடுகின்றனர். பறவைகள் தின்றதுபோகமீதமே மனிதர்க்கு என்ற கொள்கையைப் பின்பற்றுகின்றனர். தானியம் காயப்போடாத நாட்களில் பறவைகள், அப்பாறையில் வட்டமடிப்பதைக் கூறும் 'மினுத்தான்' எனும் பாத்திரம் அப்பறவைகளுக்காகத் தினமும் தானியங்களைக் கொண்டுபோகிறான். நாளடைவில் அது ஊர்ப்பழக்கமாக மாறிப்போகிறது.

மினுத்தான் குடும்பன் ஆரம்பித்த அந்தச் செயல் தலைமுறை கடந்தும் இன்றும் தானியங்களாலும் பறவைகளாலும் நிரம்பி வழிகிறது மொட்டப்பாறை (Dharman, 2016).

இதைப்போலவே ஒருநாள் வென்னிமலை எனும் பெண் பாத்திரம் தானியத்தைக் காயப்போட்டுவிட்டு தன் கணவன் சொத்தியானைக் காவல் வைத்துவிட்டு போகிறாள். பறவைகளிடம் இருந்து தானியத்தைக் காப்பாற்ற சொத்தியான் ஒரு காகத்தைக் கொண்டு ஒரு குச்சியில் கட்டி விடுகிறான். அதைக்கண்ட பிற பறவைகள் விலகிச் செல்கின்றன. மாலையில் திரும்பிவரும் வென்னிமலை இச்செயலைக்கண்டு தன் கணவன்மேல் கோபம் கொள்கிறாள்.

அட சண்டாளா, உசுர்ப்பலிஏத்துட்டயே, பாவமில்லயா? காக்கா தின்னு களம் வத்திப் போகுமா, இல்லகுருவி குடிச்சு கொளம் வத்திப் போகுமா? அதுகளுக்குப் போகத்தான் நமக்கு என்கிறார் (Dharman, 2016). பின் எதற்காக என்னைக் காவல் வைத்தாய் எனக் கேட்கும் கணவனிடம், ஆடு மாடுகள் வந்து ஒழப்பிட்டா வம்பாப் போகும் அதுகளும் திங்காது சேறும் சகதியுமா வம்பாகிப் போகும்" என்கிறாள் (Dharman, 2016).

நவீன வேளாண்முறைகள் என்னும் பெயரிலும் அதுவே அறிவியல் முன்னேற்றம் என்ற பெயரிலும் மெல்ல உயிரியல் பன்மயம் அழிக்கப்பட்டதையும் புதினம் பதிவு செய்கிறது. பசுமைப் புரட்சியின் விளைவாகக் கிராமங்களில் நவீன விவசாயமுறைகள் அரசினால் புகுத்தப்பட்டன. இலை, தழை, சாணம், கோமயம் போன்ற இயற்கை உரங்களின் இடத்தை யூரியாக்களும் பாஸ்பேட்டுகளும் படித்ததன் விளைவாக மண்ணில் உள்ள உயிர்ச்சத்துகள் அழிந்ததோடு, அந்த மண்ணில் இருந்த பல்வகைப் பூச்சிகளும் அழிந்தன. அப்பூச்சிகளின் அழிவு அதை உண்ணவந்த பறவைகளைக் காணாமல் போகச் செய்தன. ஏரிகளில் விடப்பட்ட சிலேபிக் கெண்டைகள் பிற மீன்களின் பெருக்கத்தைக் குறைத்தன. பிற மீன்களின் முட்டைகளை உண்டு சிலேபி மீன் வளர்வதால் ஏரியில் இருந்த பலவகை மீன்கள் மறையத் தொடங்கின. கிடாரி இல்லாமல் ஊசி மூலம் சினையாகிப்போகும் மாடுகளும் சேவல் இல்லாமல் முட்டையிடும் கோழிகளும் சேர்ந்து இயற்கைக்கு எதிரான வாழ்வியலை உருவாக்கிவிட்டதை அறியமுடிகிறது. வளர்ச்சி என்னும் பெயரில் மரபார்ந்த வேளாண்மையும்

கால்நடை வளர்ப்பும் நசுக்கப்பட்டு ஒரு மலட்டுப் பாரம்பரியம் உருவானதை ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

மாற்றங்கள் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து கொண்டதான் இருக்கும் என்றபோதும் சுயநலத்தன்மையோடு நிகழ்த்தப்படும் சில மாற்றங்கள் மக்களின் வாழ்க்கையைச் சிதிலமடையச் செய்துவிடுகின்றன. உருளைக்குடியின் மாற்றத்தை ஆசிரியர் கீழ்க்கண்டவாறு விவரிக்கிறார்.

உருளைக்குடி ஊர் மெல்ல மெல்ல வேறு மாதிரி மாறிக் கொண்டிருந்தது. படப்புக்கள் இல்லாத, கால்நடைகள் இல்லாத, தானியங்கள் குவிந்த களங்கள் இல்லாத, குப்பைக் கிடங்குகள் இல்லாத, மாட்டு வண்டிகள் இல்லாத, இளவட்டங்கள் இல்லாத, குமரிகள் இல்லாத, குழந்தைகள் இல்லாத முதியோர்கள் மட்டுமே வாழும் அனாதை இல்லமாக மாறிக்கொண்டிருந்தது (Dharman, 2016)

மேற்கண்ட இம்மாற்றம் உருளைக்குடி என்ற ஒரு கிராமத்தின் நிலை மட்டுமல்ல தமிழ்நாட்டின் பல கிராமங்களின் நிலையும் இதுதான்.

பன்மய உயிர்ச்சங்கிலியின் ஒரு கண்ணி அறுந்துபோனாலும் அது மற்றவற்றையும் பாதிக்கும் என்பது அறவியல் உண்மை மட்டுமல்ல; அறிவியல் உண்மையும் கூட. அதிலும் இந்த உயிர்ச்சங்கிலியின் மையக் கண்ணியாய் இருக்கும் மனிதனின் நடவடிக்கைகள் பிற உயிர்ச்சூழலையும் கட்டுப்படுத்தும் பேராற்றல் உடையது. எனவே, மனிதன் இயற்கையிலிருந்து விலகிச்செல்வதும், இயற்கைக்கு எதிரான வாழ்வியல் முறைகளைக் கைகொள்ள முனைவதும், ஒட்டுமொத்த உயிர்ச்சங்கிலிக்கும் பேராபத்தை ஏற்படுத்தும் காரணியாக அமைகின்றது. இத்தகையச் சூழலில் 'சூழலியல்' குறித்த விழிப்புணர்வோடு அறிவியல் திட்டங்களை முன்னெடுக்க வேண்டிய பொறுப்பு ஒவ்வொரு அரசாங்கத்திற்கு மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் உரியதாகின்றது.

முடிவுரை

இவ்வாறாக, நிலம்சார்ந்த வாழ்வியலைக் கைக்கொண்ட கிராமப்புற மக்களின் வாழ்க்கையில் நிகழும் மாற்றங்களை நேர்த்தியாகப் பதிவு செய்துள்ளார் ஆசிரியர் சோ. தர்மன் அவர்கள். வேளாண்மையில் ஈடுபட்ட விவசாயிகள் இயற்கையின் தன்மைகளை அறிந்து அதற்கேற்ற வேளாண்முறைகளை மேற்கொண்டனர். ஆனால் நவீன வேளாண்முறைகள் புகுத்தப்பட்டபோது விவசாயிகள் தங்கள் நிலம் மீதான உரிமையை இழக்கத் துவங்குகின்றனர். நீர்மேலாண்மையில் மரபார்ந்த அறிவைப்பெற்று நீரைப் பாதுகாத்து வந்த விவசாயிகள் அரசின் தவறான வேளாண் கொள்கை முடிவுகளால் வறட்சியைச் சந்திக்க நேர்கின்றது. அனைத்து உயிர்களையும் அரவணைத்தல் வேண்டும் என்ற கிராம மக்களின் வாழ்வியல் அறம் உயிரியல் பன்மயச் சூழலைப் பாதுகாக்க உதவியது. ஆனால் பசுமைப் புரட்சி கால கட்டத்தில் ஏற்பட்ட புதிய வேதியியல் உரங்களின் வரவு இந்த பன்மயச் சூழலைச் சீரழித்ததைக் கதைப்போக்கு விவரிக்கிறது. இங்ஙனம் கிராமமக்களின் சூழலியல் சார்ந்த இயற்கை வேளாண்மையும் நீரியல் மேலாண்மையும், பல்லுயிர்ப் பாதுகாப்பு முறைமையும் அவர்களின் அற வாழ்க்கையோடும் ஆன்மீக வாழ்க்கையோடும் பின்னப்பட்டிருந்ததை இப்புதினம் எடுத்துரைக்கின்றது.

References

- Dharman, C., (2016) Sool, Adayalam Publication, Tiruchirappalli, India
 Dharman, C., (2020) Sool, 6th Edition, Adayalam Publication, Tiruchirappalli, India
 Nammalvar, G., (2019) Vayitrukku Choridal Vendum, Iyalvaagai Pathippagam, Tiruppur, India
 Shoomasar, E.F., Yusufraja, M., (2011) Siriyathe Azhagu, Ethir Veliyeedu, Pollachi, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License